

[Skræppenborg-Nielsen.]

jeg i og for sig er enig med forslagsstillerne i er rimelig. Men jeg vil også gerne gøre forslagsstillerne opmærksom på, at det bliver en meget, meget kostbar affære.

Erik Hansen: I det foreliggende forslag til folketingsbeslutning ligger der ting, som er i nøje overensstemmelse med det forslag vedrørende arbejdsløshedslovgivningen, der nylig er vedtaget i tinget; og de ting, der her er ønsket fremmet, må siges at være en naturlig ajourføring, om lighedsprincippet fortsat skal være gældende inden for trangsområder, der ligger hinanden nær.

Givet er det, at vide kredse i befolkningen vanskeligt ville kunne forstå, om det fortsat skulle være således, at for arbejdsløshedsdagpenge gjaldt én sats, medens en anden og mindre gjaldt, når det drejede sig om sygedagpenge eller ulykkesdagpenge. De mennesker, der rammes af arbejdsløshed, sygdom eller ulykke, har det tilfælles, at de mister indtægt uden egen skyld. De har samme behov for støtte. Hvorfor skulle støtten så ikke også være af samme omfang?

På denne baggrund må jeg på det radikale venstres vegne se med velvilje på forslaget. Men forslaget betyder mere end blot en ajourføring af nogle satser; det omfatter på forskellig vis en ændring af sygekasselovgivningen og fører videre, ganske vist i spredte tanker, til en ændring af vor sociallovgivning — en videreførelse og udvikling, baseret på et tankesæt på det sociale område, der står det radikale venstres nær, men som knæbet følger det radikale venstre langt nok.

Af en mindretalsudtalelse i den betænkning om offentlig sygeforsikring, som sygeforsikringskommissionen af 1954 afgav, og som dannede baggrund for loven om sygeforsikring af 1960, fremgår det, at man gerne ønskede oprettet en offentligt støttet sygeforsikringsordning med indtrædelsesret for alle uanset økonomiske forhold. Endvidere ønskede nævnte mindretal medlemskontingentet opkrævet sammen med skatterne som en procentdel af de enkelte sygekassemedlemmers skattepligtige indkomst. Blandt medlemmerne af dette mindretal var det radikale venstres repræsentant, det daværende medlem af det høje ting hr. Johs. Christiansen.

Disse synspunkter blev mødt med ringe forståelse i kommissionen. Det er derfor glædeligt nu at kunne konstatere, at årene på dette område har sat deres spor. Vi synes nu at kunne nikke genkendende til flere ting, f. eks. forslaget om ens kontingent, ens ydelse, opkrævning sammen med skatterne, offentlig overtagelse af sygehus- og medicinaludgifterne m. v. Tiden har ikke stået stille. De tanker, der blev sået for over 10 år siden på sygeforsikrings område, synes nu at være inde i et politisk vejrlig, der lover godt for snarlig høst. Det er givet, der tiltrænges ensartede regler for de forskellige landsdeles sygekasser og sygeforsikringer. De ydelser og refusioner, som hører vor tid til, er ikke i alle tilfælde ført helt ud i livet, fordi vedtægterne ikke er i pagt med tiden.

Må jeg nævne en ting som tandplejen, der flere gange har været omtalt, bl. a. af den socialdemokratiske ordfører, hr. Niels Mørk. Det er jo sådan, at tandplejen i årene har været stødbarn inden for sygekasserne. Forholdet er bedret på det sidste, det skal siges, i forhold til dengang jeg 16 år gammel for første gang var med til en generalforsamling i den sygekasse, jeg nylig var blevet medlem af. Som nyt medlem af sygekassen stillede jeg på generalforsamlingen det stillfærdige spørgsmål, om det ikke var muligt, at man kunne få ændret vedtægterne, så der kunne fås lidt hjælp til tandlægeregningerne, som jeg syntes var lidt store. Jeg fik svar af formanden for sygekassen, der sagde: „Hvis du er for fin til at gå med købte tænder ligesom vi andre, så må du selv betale for det.“ Der er jo sket noget siden da, det er der også for de egne, hvor jeg kommer fra, omend det sker lidt langsommere dér, hvor man vejer mønterne lidt tungere end andre steder.

Men problemer er der; mange problemer er nævnt i forslaget, flere, end jeg i min tale-tid kan komme ind på. Anerkendende og genkendende kan jeg nikke til forslaget om, at arbejdsgiverne får mulighed for samlet indbetaling af de forskellige sociale bidrag og præmier, for ATP, sygelønsordning, ulykkesforsikring, arbejdsløshedsfond m. v., hvorefter det bliver overladt til det offentlige at fordele disse beløb til de respektive institutioner. Det er tanker, der ligger helt på linje med det radikale venstres, og som flere gange er udtrykt fra vor side.